

5100.

Хитрецът Живков надхитри народа
И седем петилетки го владя
Във името на личната изгода
И многочислената си рода.

За зет му знаем – първи по цинизъм,
А дъщеря му пръв идеолог,
Кръстосала будизъм с комунизъм
В Цалапица с един тунел дълбок.

„Концепциите” до една все нови,
Като факир таеше в своя джоб,
Животът ни протичаше в окови,
За да твърди: „След мене и потоп!”

Потопът дойде скъп и съкрушителен
И се оказа много продължителен.

5101.

Един добре известен мафиот
Помогна други двама мафиоти
Народа ни да впрегнат във хомот,
Като добиче за да им работи.

А мафията, взимайки властта,
Посредника премахна моментално
По принципа „Затворена уста
Запазва тайните ни идеално.”

С друг принцип: „Аз на тебе, ти на мен!”
Правителството се оказа здраво,
Законът бе задълго подчинен

На всемогъщото юмручно право,
Внушавайки да мислим всички ние,
Че част сме от всеобща мръсотия.

5102.

Когато власт се дава на простака,
Той я превръща бързо без да чака

Не във съдебна, не във изпълнителна,
А във народозлоупотребителна,

У всекиго съзира неприятел,
Готов да стане негов нападател

И цяло Министерство на отбраната
Се грижи на простака за охраната,

За да опазят видната особа
От отреденото му място в гроба,

Като в решаването на задачата
Се включват и по-малките простачета.

Народ и Вожд се сливат в общ отряд
И заедно отправят се назад.

5103.

От много време липсва ѝ посока
Обаче скоростта ѝ е висока
И ни застава с устрем несломим
Чрез вяра нов живот да построим.

На линията идеално права,
Оказва се, съвсем не е такава,
Извива се, криви се без предел,
Когато търси във мъглата цел.

Без жертви да брои тя коли, беси,
Но преброява своите конгреси
И подчинение вменява тук
Под знамената си със сърп и чук.

А за режима вечности строеше...
Той, Хитлер, нявга същото твърдеше.

5104.

Комунистическата диктатура
Бе със жестокост плътно укрепена,
А чрез червената прокуратура
Бе Свободата трайно забранена.

Единствена възможност бе за нея
Във лудницата да се подвизава,
Там беше в роля на добрата фея,
Която щедро щастие раздава.

И лудите дружаха с нея дружно,
Без страх, че Злото пакост ще им стори,
А разрешение им бе ненужно
На лудницата в ясните простори.

Човеците да влязат там напиреха,
Места обаче трудно се намираха.

5105.

Навред при плановите безобразия
Увереност като със чук кънти,
А от прозрението смело пази я
Щит, изкован от розови мечти.

Обръщане на някои поречия
Или строеж на Беломорканал,
Те всичките са във противоречие
Със чувството за правда и морал.

Работниците мрат от изнемогване
Във плен на принудителния труд
И с безнадеждност мислят за разтрогване
На смъртоносния проект прочут.

Посмъртно чуват истината тежка:
„Проектът по начало бил е грешка.”

5106.

За смъртната присъда на Болейн
Палачат бил изписан чак от Франция,
Отнемането на живота неин
За да е придружено със гаранция.

Обратно, в родния Народен съд
Палачи до един били любители,
На смърт да се научат всеки път
Сред жертвите „на живо” предпочитали.

Обречените в някой плитък ров,
Полулюбители често са заравяли,
Крака, ръце със тих протяжен зов
От него после дълго се подавали..

А с пиршествата на бездомни псета
Завършвала съдебната вендета.

5107.

Дали във този век жесток и смутен
Ще се намери по-голям нещастник
От узурпарора Владимир Путин -
Над матушка Русия пълновластник?

Той е всесилен, злобен и самотен,
Богатставата му са неизброими,
Но се представя за малоимотен,
Децата си държи под чуждо име.

Заложник е на своята охрана
И на страха от тайните протести,
За да живее вечно под забрана,
А и протестите са все по-чести.

И чудно ли е, че в такъв живот
Омразата едничкият е плод?

5108.

1885 бе година на велики подвизи.

Войска, начело с млади офицери,
Повели необучени селяци,
Не се уплаши сили да премери
Със сръбските прославени юнаци.

Помете ги без помощи да чака
От чужди сили в редовете свои
И в ужаса на нощните атаки
Сама създаде своите герои.

Какво се случи с тях? Къде се скриха?
Народът същ, но хората са други,
Орачите се бързо преродиха
Във граждани със граждански заслуги.

Неща полезни доста те направиха,
Но родолюбие то си забравиха.

5109.

Творим теорията на Доброто
И практика на Злото всеки ден
И убедени сме в това, защото
Светът така изглежда уреден.

Обратното навярно съществува
Във други паралелно светове,
Където никой нивга не гладува
И някой „обетовани” зове.

Доброто трудно е за нас достъпно,
Към него стръмен път се е въззел
И убеждаваме се неотстъпно
В страданието – постижима цел.

За попа е пречистваща река,
Дали обаче всъщност е така?

5110.

От стадната природа на човека
Изгря идеята за свръхчовек,
За да ни преведе след двеста века
Към обещания сияен век.

За жалост изборът е все безплоден,
А свръхчовекът е фалшификат,
Като вместо във рай общонароден
Ни вкарва във зловещ пореден ад.

Приписваме му липсващи достойнства
На повелител или полубог,
А той превръща родното ни войнство
Във страж на собствения си чертог.

И ние се ловим на тази въдица,
Че нейде свръхчовеци днеска въдят се.

5111.

Във своя свят, обвеян с дим барутен,
Народа яхнал е Валодя Путин,

Прогрес му обещава с кървав бич
И идеали на ниво „Москвич”,

Но въпреки това руснаци драпат
Да търсят щастието си на Запад,

Защото в настоящия момент
За рублата не дават даже цент,

А важни за държавата задачи
Решават група подметкоблизачи

И хвалят путинския произвол
Единствено с матрьошки и петрол,

Обвързвайки съдбата на страната
Със продължаването на войната.

5112.

За примирилия се песимист
Съм винаги желал да пиша оди,
Той пази себе си морално чист,
Като понася всякакви несгоди.

Отдавна се е твърдо убедил,
Неправдата че е непобедима,
Но той над нея се е извисил
И даже е доволен, че я има.

Така показва, че е издържлив,
Хомот не се премахва, а се носи
И ще го носи докато е жив
Във отговор на сложните въпроси.

За факта, че живее в свят позорен,
Не е виновен, нито отговорен.

5113.

Бе луд, но без да бъде заплашителен,
Уединил се беше във дъбравата,
Отдалечен от обществото бдително
И плашещия устрем на управата.

„Аз произвеждам главно разни патерици
За тукашните горски обитатели -
Лисици, вълци, мечки, зайци, катерици,
Са мои купувачи и приятели.

Животът труден е за изживяване,
А моите патерици са опората
И средство важно против полудяване
На зверовете, даже и на хората.”

След туй усърдно продължи да дялка
На масата една дъсчица малка.

5114.

За спящ народ потребни са будители,
Испадне ли обаче в безсъзнание,
На мнение са мъдрите мислители,
Лекарство че е общото въстание.

Отвън то непременно ще е внесено,
Безмилостно ще бъде и решително,
А гнилото правителство – избесено,
Това е средство най-препоръчително.

От безсъзнание към възкресение
Е път изпълнен с много безнадеждности,
Но те разкриват с воля и търпение
На щастието ведрите безбрежности.

Остава волята за бунт да кълне
И предсказанието да изпълни.

5115.

Уви! Българщината се изсели,
Напусна границите на страната
И надалеч от родните предели
Се скита, гонена и непризната.

Останаха единствено, честити
Благата на страната да поделят,
Професори и множество бандити
Ведно със благоверната си челяд.

Те всичките в еднакви са калъфи,
Един със друг са лесно заменими
И трудно се разбира кой какъв е
Освен по партизанското им име.

Българщината им е неудобна,
Защото са със кръв международна.

5116.

Приемаха, че аз съм ерудиран
И без съмнение такъв бях аз,
Да дам експертно мнение бях дирен
От всеки, който дойдеше на власт.

Годините изнизваха се бавно,
Запълваха несетно Вечността
И не за мене само стана ясно,
Че с мен не се шегува възрастта.

В мен Маркес с Маркс за кой ли път се сляха
И Пушкин с Путин, да ме пази Бог!
Кои са живи и кои умряха
За паметта ми беше пълен блок.

Към Онзи свят изглежда, следователно,
Пътуването е неотлагателно.

5117.

Безбрежна самота обхванала света е,
А ядрената смърт е вече факт познат,
За всекиго от нас Голгота тя вещае
И беден и богат един до друг ще мрат.

Човешкото хоро отдавна се разпадна,
Човека-единак очаква го потоп,
Но пак опитва той с надежда безотрадна
Да се повесели край своя собствен гроб.

А Глобусът голям ще е без здрава къща,
Без град, незаразен с лъчеразпръскващ прах
И образът горещ на гибел вездесъща
Гнева ще замени със всепобеден страх.

Обаче по-напред, преди да е изтребена,
Културата навек ще бъде тук погребана.

5118.

На антикомунизъм за проява
Изгонен бях от София с вериги,
А почит общината днес отдава
На две литературни шушумиги.

Кои ли комунисти не възпяха?!
Със вечност едnodневките дариха,
Коремите като бълчици те наклаха,
За кокала с кого ли не се биха!

И днес вместо с презрение достойно
Ги гузно зачисляват към творците
Зарад нахалството им дългобойно
И любовта греховна към парите.

Но аз да заявя открито смея,
Че със изселването се гордея.

5119.

Душата нявга бе многоетажна...
На кой етаж се криеше ДеСе,
За всекиго задача беше важна
Преди доклад за теб да донесе.

Етажа да улучи беше трудно
За словоохотливия език
И затова не беше никак чудно
Човек как може да изчезне в миг.

Дори по най-скъпернически сметки
Един от всеки пети бе агент
И затова да тласкат вагонетки
Вишистите не беше прецедент.

Накрая аз отново пак ще кажа:
Бе важно да не сбъркаме етажа.

5120.

Хан Телериг побягва във Византия,
Превърща се по гръцки в Теофраст,
Даряват го с патрицианска мантия
И той се радва на пари и власт.

Въпрос съдбовен много ме измъчва,
А той е: длъжни ли сме Телериг,
Щом от Родината ни се отлъчва,
Да славим като българин велик?

В езика ни за словото „предател”
Не се предвижда никакъв нюанс
И Телериг да му е притежател
Аз мисля, че е със реален шанс.

Удостояването му, естетсвено,
Ще трябва да се обяви тържествено.

5121.

Във времена на силно напрежение,
Когато мрачна неизвестност властва
В междучовешките ни отношения,
Потребността от подлеци нараства.

И те се появяват непринудено
В живота наш навсякъде, защото,
От дългия спокоен сън събудено,
Приема ги охотно обществото.

Бидейки от морала независими
Те си поемат мръсните задачи,
Решават ги с оценката „брависимо”,
Светът напред отново за да крачи.

На този акт след тежката умора
Те пак превръщат се в почтени хора.

5122.

Кант с „Нещото във себе си” постави
Пред философията нова цел
И от застой опасен я избави,
До който някой друг я бе довел.

Но да го критикувам имам право,
Той футбола съвсем не оцени
И всеки фен отдясно и отляво
Към мене ще се присъедини.

А футболът е център в битието,
Със него се живее и се мре
И няма друга сила под небето
Безчислени тълпи да събере.

А Кант и като него много други,
Макар и умни, тук са без заслуги.

5123.

Залежи от природна тъпота
Сред видни наши учени откриха,
Но по нареждането на властта
Веднага строго ги засекретиха.

А тъпотата във естествен вид
(Или след съответна обработка)
Създаде удивителен елит
От празноглавци с войнствена походка.

Завзеха бързо всеки важен пост,
Обрамчени със липсата на мозък
И всяка глупост бе им ценен гост -
Светът за тях все още беше плосък,

А ние тук на сенки се преструваме
Със благодарността, че съществуваме.

5124.

Бе нещо средно между стар кентавър
И щателно охранен динозавър,
Но зарад банковия си актив
Навред минаваше за мъж красив.

Закупи партия и влезе в парламента
С рекордните седемдесет процента,
Защото знаеше със здрав юмрук
Да управлява както никой друг.

В „Промяната” бе силата му нова,
На всички обещания основа,
А всъщност упоителен застой
Навсякъде осигурил бе той.

За неговата непомерна мощ
Издигнат бе на пост „пожизнен вожд”.

5125.

Братоубийството е смъртен грях
Освен ако е във борба за трон
И Самуил, за трона си от страх,
Погубва своя роден брат Арон.

Но все пак той донейде се смилил
Над него и за да не бъде сам,
Не го от близките му отделил,
Тях също ги обгърнал в смъртен плам.

Не ги прославихме със монумент,
А водим битката за Самуил,
Защото в настоящия момент
Се спори българин дали е бил.

Предвид убийствената му вина,
Отстъпвам го на половин цена.

5126.

*И рече Бог: Ще пожелаета истината
и истината ще ви направи свободни
(Йоан,8:32)*

Познахме истината за терора
И влязохме свободни във затвора,

Където за подобни идеали
Мнозина бяха преди нас прибрали,

А Бог, обвеян със премъдра слава,
Оказва се, че примери не дава,

Защото по въпроса за адреса
Самият той не знае те къде са

И затова посочената фраза
За този свят неточна се оказа,

А е за друг свят в нашата Вселена
С безспорна сигурност предназначена

Където чакат с блян и трепет даже
Кой ще се сети пръв да я изкаже.

5127.

Ведно със вековете се изменят,
Наричат се археолози с чест,
Със степени научни ги оцѐнят.

Потресен вътрешно съм чак до плач,
Къде ли относителност не властва
И виждам как касапинът-палач
С еднакво право във властта участва.

Така е и с войната и мира:
Със изстрел в гръб човека да убиеш
Е подла, мръсна, пагубна игра,
Но на война медал ще придобиеш.

Остава на човек сълзи да рони
Над недоправените си закони.

5128.

На неодушевено същество
Приложиш ли му титлата „велик”
То става стълб за всяко общество
Под формата на знатен политик.

Отпадъкът превръща се във тор
За посев на народния прогрес,
А журналистите го славят в хор
И армията му отдава чест.

Дивят се хората, въртят очи
И зрат как вчерашното мекере
От малкия екран навред звучи,
На път до нов връх да се добере.

То лицемерно капата си клати
И чуди се на себе си с „Ега ти!”

5129.

*Един призрак броди из Европа -
призракът на комунизма.
(Комунистическият манифест)*

Понякога се питам безответно
Как стана тъй, че призракът червен
Изтребил население безчетно,
От най-добри идеи окрилен?

По брой надмина жертвите невинни
На императора Наполеон,
Макар че някой него да надмине
Се смята отказ от добрия тон.

Нещата после някак се смириха
И личната виновност се разми,
Безбройни паметници построиха,
Снрядите смениха се с псалми.

Но що народ във рая се изниза!
Там не престава жилищната криза.

5130.

Провалът на войнишкия живот
Опитваме се да прославим с песен,
Безмислието е единствен плод,
Но ние го намираме чудесен.

Природата на младия човек
В обект за обработка се превръща,
А след умората от труд нелек
Войната става правда вездесъща.

Оттаък пограничната бразда
Подобният процес набира сила,
И там насаждат към врага вражда,
Омразата ума е победила.

И младостта във бой със всеки враг
Взаимно готви се да мре до крак.

5131.

На камъка безсмъртието бавно
Не е достоен за Човека дар,
Човекът иска Вечност незабавно -
Над Времето да бъде господар.

Но то е скрито и неуловимо
И против волята му си тече,
Като с безочие недопустимо
„Бог” не желае да го нарече.

А докато опитва двата края
На раждане и смърт да събере,
Призовка получава се от рая
С покана в него цел да избере.

И той за разлика от дядо Омир
Остава само с гражданския номер.

5132.

В езика ни придойде ново слово:
Комунистически милионер,
Прогонваме го гневно, но отново
То връща се с натрапчивост безмер.

На много трудещи се идеалът
Продава се. тъй както всеки друг
И със покупката му да се хвалят
Издници богати има тук.

Не са заплашени от обща стачка,
Та те с работниците са в съюз!
Ограбват ги отвреед на всяка крачка -
Процес без минус, а със много плюс.

На новата реалност ще откликваме,
Като със нея постепенно свикваме.

5133.

На Рени и Борис.

Във този свят, отровен от ненавист
И от братоубийства изтощен,
Към щастието се изпитва завист,
Като към дар, от Бога осветен.

Блажен ще бъде всеки, който може
За него малък храм да сътвори,
Във този храм сърцето си да вложи
И с вярна обич да го озари.

В потопа от неправда и от мъка
Да създаде семеен земен рай,
Във който липсва думата „разлъка”,

А само знак за щастие безкрай
И служи, след като е опознат,
За пример на останалия свят.

5134.

Непрежалими хора лягат в гроба
И незабавно стават прежалими
Без оглед от любов или от злоба,
Забрава чака гордото им име.

Едва ли има нещо по-противно
От жалостните скърби лицемерни,
С които лично или колективно
Покойника оплакват правоверни.

Когато вождът Димитров почина
Скръбта успя във дълг да се превърне,
Властта с причина или без причина
В ареста вкара, де кого завърне.

Един познат, закичен с бели лотоси,
За този грях дори плати с живота си.

5135.

Известно ми е, но защо не зная,
Бог недолюбва на Човек игрите
И затова навсякъде във рая
Тук топките са всички четвъртити.

А адът, както винаги, злорадства,
Там казват: Бог от футбол се страхува
И затова на ангелското братство
Е забранено да го практикува.

Естествено, Бог пази си местото,
Оставка той не иска да подава,
За да го сменя футболист, защото
Се наслаждавал на всемирна слава.

И все пак случаят със Бога наш
Ще означим като „въпрос висящ”.

5136.

Бердяева арестовали в 1922 году. «Я просидел около недели. Меня пригласили к следователю и заявили, что я высылаюсь из советской России за границу. С меня взяли подписку, что в случае моего появления на границе СССР я буду расстрелян.»

Умът у нас живее под прикритие,
Маскиран като мълчалив глупак,
В подкрепа на избраното развитие
Напред с комунистическия флаг.

Открит ли го кой е, той подсъден е
По параграф от строгия закон,
А други като него са пропъдени
Във запечатан щателно вагон.

Интелигенцията е виновница,
Навек опозорена със клеймо
И затова пред своите следовници
Водачът Ленин кръсти я „дермо“.

Какво за Ленин? Влезе в мавзолея.
Дали „дермото“-то ще го надживее?

5137.

Отделни личности и колективи
Извършват безотчетни безобразия,
Но тази тяхна дейност зорко пази я
Охрана от бойци немилостиви.

Крадат се със усърдия безмерни
На кроткия народец милиардите,
Крадците за да пълнят булевардите
С най-разхитителни коли модерни.

Крадци и власт в единство са споени
И чрез узаконени престъпления
Привличат и общественото мнение
В подкрепа на печалби споделени.

Така бе вчера и така е днес,
Не търси никой помощ с SOS.

5138.

Напълно изразходвах си сълзите
В оплакване на родната страна
И споменът за дните ми честити
Почти напълно вече избледня.

Родината ми стана лесна жертва
На алчна гмеж с раззинати уста,
Доброто в нея зъл демон зачертва,
За да внедри разпътна грозота.

Повяхва съзидателната сила,
А погледът стъписва се сломен
От ужаса, че никаква закрила
Не обещава идващият ден.

Родината нанякъде отива,
Въпросът е дали е още жива?

5139.

В съдбовен за държавата момент
Реши се българският парламент

Да обяви под небесата сини,
Че всички комунисти за невинни

И БКП поема всеки грях,
Осъществен кога да е от тях,

А всички знайни алчни кръвопийци,
Душителни, обесници, убийци,

Зад мъдрата присъда се сдушиха
И ведро да живеят продължиха,

Докато жертвите им по места
Учудени стоят със пръст в уста

Посред следите тъжни и оскъдни
На българските нрави правосъдни.

5140.

С дванайсет души фирмен персонал
Христос създаде свое предприятие,
Което днес света обхваща цял
И за мнозина е добро занятие.

Не виждам кой сега ще изчисли
Съвременната стойност на имотите,
Изглеждат на безброй като че ли,
В задачата ще включим и роботите.

А кръстът, като важен фирмен знак,
Измести от пазара конкурентите
И ние изненадани сме как
Той завладя набързо континентите.

От двайсет века чакат да фалира,
Но фирмата расте и просперира.

5141.

Пулсират границите на България -
На българите общото сърце
Сред страшни съсипни и лъчезария
И с вечно левите си две ръце.

Големи площи някога обхващаха,
Но със вроден към загуби стремеж
Печалбата по дяволите пращаха,
Като красива, но ненужна вещ.

Сега са скръстени върху остатъка
На щедро накървената земя,
Превръщайки ни всички във придатъка

Към многоглава някаква ламя,
За да си гънем кръста в робска чупка,
И на кавала да сме лишна дупка.

5142.

*Майката на Сталин желяела
да го види свещеник.*

Семинарист той беше още млад,
Когато учеше се със приятели,
Разчитайки на урожай богат
От свои бъдещи последователи.

Той не хареса разпнатия Бог
Със неговото кротко лицемерие,
Потребен бе му сатана жесток
И го откри във образа на Берия.

Обединени в нерушим съюз,
Съвместно те гromяха милионите,
Защото са от тях с различен вкус
В държавата и на ГУЛАГ във зоните.

Но въпреки червения сатър,
Светът съваен не стана по-добър.

5143.

Свидетел съм на тихото безумие,
Обхванало нещастния народ,
То по-ненавистно дори от чума е
И към лечението няма брод.

Наглед съставят го нормални личности,
Болеещи за своя интерес,
Във ред държат паричните наличности,
Но глухи за обществената чест.

Полазен е от властници-пиявици,
Охранени от неговата кръв
И робствата превърнали във навици,
Страданията му – във своя стръв.

Те го крадат без милост и умора,
А мястото на всички е в затвора.

5144.

Отдавна управляващи бандити
На занаят се учат върху нас
И с грешките, нахално упорити,
Опитват да се закрепят на власт.

Дали не ще е много по-удобно
Бандитска школа да се учреди
И в нея да се учи най-подробно
Как свят бандитски да се уреди?

Със доктори, а също с бакалаври,
Бандити-властници ще се снабдят
И сигурно с бандитските си лаври
Бандитския си лик ще украсят.

А населението за награда
По-малко (без съмнение!) ще страда.

5145.

Любов продава се и се купува,
Разбрах, че и с омразата е също.
Парáта, щом като се разбушува,
Превръща се във сила всемогъща.

Военните се мразят по поръчка,
Довчерашни съюзници-другари
Внезапно, сякаш със вълшебна пръчка,
Се стрелят злостно, кой когото свари.

Омразата е даже печеливша,
Възможно е да дава щедър доход
И вечно е сегашна, нивга бивша,
С неизчерпаема към злото похот.

А гражданите и от трите раси
Са със добре подготвени запаси.

5146.

В началото те бяха изключение,
Сега са неделима част от нас,
За мутрите говорим с притеснение,
Обаче те са винаги на власт.

Отделям ги със знака на кавичките,
Но те са несломими като факт,
Безсмъртие е завладяло всичките
И те се вечно връщат – пак и пак.

Дивим се на всеобща мутризация
От селски кмет до премиерски пост,
Това е всъщност родна демокрация
С престъпността като редовен гост.

А аз крещя на своя Бог пред взора,
Бедата е, че липсват честни хора.

5147.

Поети са избивани навред,
Но за това причината е скрита
Сред всякакви измислици безчет,
Властта с които лъже до насита.

А истината е една – стихът!
Той е стрела, насочена умело
На вожда към осъдената плът
В човеконенавистното му дело.

Поезията, всъщност, рядък дар,
За саможертва вечно е готова,
Смъртта тя често има за другар,
Откликвайки на правдата към зова.

Лъжци твърдят да са я победили,
Но те хабят напразно своите сили.

5148.

Роди се Свобода, наглед нищожна,
Без революции и без борба,
Полулегална и полубезбожна,
Която вярата разколеба.

А някога и то до неотдавна
На черква да не ходиш беше грях,
За него според правда стародавна
Отбягваха те хората от страх.

Сега дали си в черквата до попа
Или да гледаш мач си предпочел,
Кусур не ще ти вържат във Европа,
Нито ще кажат: „Дявол го е взел!”

Прилича да е малка, дребна, бледна,
Но хубаво е, че не е последна.

5199.

Докато се разгаря смъртен бой
И хора с трупове торят земята,
Намира се да им напомня кой,
Да спазват правилата на войната.

С призив на вид авторитетно строг
Във хор се сият разни комитети
Да си приписват правото на Бог
И дават на убийците съвети.

С напалм да се подпалва жив войник
Било от правилата разрешено,
Но срещу газа те надават вик -
Да се убива с газ е забранено.

Така след скъпи опити безчет
И сред убийствата настава ред.